

El bar de Tim

Siempre hace buen tiempo. Stanley Donen i Gene Kelly (1955)

Antoni Figuera

Tres soldats, tres camarades, tres amics inseparables als quals la guerra ha agermanat més que no els separarà la postguerra en reintegrar-se a la vida civil –Ted, Doug i Angie, als quals reconeixem sota els rostres juvenils i riallers, primer; esquerps i reconcentrats després, de Gene Kelly, Dan Dailey i Michael Kidd–, decideixen prendre's una darrera copa en tornar del front i haver de separar-se qui sap si per sempre. I davant la mirada, entre perplexa i irònica de l'amo del bar (Tim), que sembla saber-ho tot sobre promeses incomplides, els tres amics es fan la solemne promesa de tornar-se a trobar en el mateix lloc deu anys després, encara que hagin d'anar a la cita des de l'altre cap de la ciutat o des de l'altre cap de món. I segellen el pacte per escrit en un paper que estogen en l'interior d'un llum, amb Tim com a testimoni.

Així comença un dels més bells i crepusculars musicals de la història del cine (tan sols equiparable al que, anys més tard, representaria el també bellíssim i incomprès *La leyenda de la ciudad sin nombre* de Joshua Logan).

Sempre he pensat que les millors pel·lícules són aquelles en què l'espectador percep en cada una de les

seves imatges el batec que destil·la el pas del temps que es reflecteix en la fluïdesa de cada seqüència i que deixa la seva petjada en el gest de cada rostre. Batec o palpitació que acaba per convertir-se en el vertader protagonista del film. És el que m'ha passat en els darrers anys veient obres tan prodigioses com *Dublineses* de John Huston i *Tren de sombras* de José Luis Guerin.

Idò bé: d'aquesta mateixa matèria amb què somnis i temps es varen forjar, és la matèria de què està feta l'obra de Donen i Kelly. Els tres soldats que veim aparèixer a la pantalla avançant cap a nosaltres mentre canten, sobreimpressionats sobre imatges de guerra al començament del film, podrien ser potser els mateixos que anys després modelaran amb el seu protagonisme aquella altra joia del musical que va ser *Un día en Nueva York*, dels mateixos Kelly i Donen. No són ells, però. La vitalitat d'antany, sense abandonar-se del tot, s'ha tenyit ara d'una agredolça nostàlgia i d'una crepuscular malenconia. Igual podrien ser aquells tres veterans que tornen a la llar en l'obra mestra de

William Wyler *Los mejores años de nuestra vida*. Però tampoc, perquè l'optimisme vital que vessen per tots els seus porus Donen i Kelly aconseguix triomfar, encara que només sigui provisionalment, sobre la sensació de derrota definitiva que planeja sobre els protagonistes del film de Wyler en la recerca angoixosa d'un assentament social i vital que cauteritzi i apagui les pèrdues físiques i morals, les ferides i cicatrius indelebles que la batalla ha anat deixant en tots.

A les primeres imatges de *Siempre hace buen tiempo* ja es conté espectacularment el seu final. Han transcorregut deu anys d'ençà del seu comiat després de tornar de la guerra. Ted, Doug i Angie, després d'un penós reencontre en què cada un veurà reflectit en els altres els rastres febrils del seu fracàs, han acabat per recuperar la seva vella amistat perduda. Tot i això, les seves vides tornaran a separar-se com va passar deu anys abans i cada un reprendrà un camí diferent. Tan sols les llums de neó del local de Tim seguiran pipejant com sempre al caient de la matinada mentre el temps incessant i astut prosseguirà la seva lenta croisió de la nit, a una banda i a l'altra de la pantalla. ■

